

DADZIS

1981

22

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĀ
1987. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1981.

Nr

- Es varbūt jūs traucēju?
- Nē, ciemojies vien, vecmāt!

V. METAVILKS

JAUTRAIS FOTOOBJEKTĪVS

Šo īpatnējo satiksmes līdzekli, kas stāv kā cienīgs partneris tūlīt aiz žigula, var aplūkot Rīgā, E. Birnieka-Upīša ielā. Tas izvēlēties sev vietu uz ielas braucamās daļas tieši pretī plāksnei, uz kuras ir rakstīts:

Fotografējis L. Stālsbergs

CIEN. «DADZI»!

Pelēka ikdiena, vienmuļība nomāc cilvēku. Rīgas autoostas darbinieki nolēmuši kaut daļu savu pasažieru izraut no šīs nomācošās, pelēkās ikdienas. Mēģinājumi ir uzsākti ar tiem pasažieriem, kas vēlas braukt uz Bausku. Uzraksti pie kasēm, sākot no pirmās līdz astotajai, vēsti, ka šajās kasēs pārdod biļetes uz visiem maršrutiem. Potenciālais braucējs uz Bausku, savā prātā naivi domādam, ka arī Bauska ietilpst «visos maršrutos», stāv kādu pusstundu rindā, līdz nonāk pie kāda minēto kasu lodziņa. Un te nu sākas notikumi, kas sadrūmušo pasažieri izrauj no pelēkās ikdienas vienmuļā ritma. Kasiere visai enerģiski ar pirkstu norāda uz pasažiera, perspektīvā braucēja uz Bausku, pieri un skati paziņo: «Biļetes uz Bausku pārdod turl»

Labi, ja pasažieris ir attapies, apgriežas par 180 grādiem un dodas pār autoostas zāli uz kaktu, kur kiosku un tālrunu kabīņu rindā tiešām paslēpies lodzīņš ar uzrakstu «Bauska». Stāvēt vēlreiz rindā, dzīve sāk rādīties krietni interesantāka.

Cien. «Dadzi», par dzīves pelēcības izgaianāšanu Rīgas autoostas darbiniekiem jo sirsniņu paldies saka Ķeguma HES ceha maiņas priekšnieks

J. DANNENBERGS, Ogres rajonā.

MĪĻO «DADZĪT»!

Teu kā dadžu dzimtas pārstāvim droši vien nav sveša devīze «Per aspera ad astra» — tulkojumā: caur ērkšķiem uz zvaigznēm. Savā ikdienas darbā šo devīzi ar vērā ņemamiem panākumiem izmanto arī Jelgavas autoapkalpes stacijas darbinieki. Ja šoferim rodas nepieciešamība iepildīt automašīnas bāka degvielu, viņam vispirms jāpārvar visai sarežģīta reljefa šķēršļu josla, kas prasmīgi izveidota kādreizējā asfalta vietā.

Tā bija vasarā, tā ir rudenī. Bet, ja prātīgi visu apsver, — apsveicama iniciatīva! Tālāk reisā dosies tikai tas šoferis, kam mašīna būs izturējusi grūto, bet svētīgo pārbaudījumu.

Visi pārējie paliks remontēt savas mašīnas turpat uz vietas.

A. PURIŅŠ,
Rīgā

LABDIEN, «DADZĪT»!

Mans dēls sūtīja man telegrammu no Kabardas APSR Nartkaļas pilsētas. Sūtīja, bet neatsūtīja. Kā izrādījās vēlāk, telegramma iestrēga Rīgas pilsētas 6. sakaru nodaļā, kas atrodas Ļeņina ielā 310.

Toties dēls drīz pēc tam saņēma telegrammu no Rīgas, no šīs sakaru nodaļas, ko bija parakstījis darbiniece Solovjova. Lūk, telegrammas teksts: «Telegramma Ļozem Ļeņina ielā 349, dz. 4 nav piegādāta tāpēc, ka norādītā ielā nav tāda nama numura.»

Nu, saki viens cilvēks, kas par atklājumu! Mājā, kam ir tieši šis numurs, esmu jau nodzīvojis 20 gadus, bet nezināju, ka šādas mājas un adreses nav!

P. S. Starp citu, mūsu māju apkalpo Rīgas pilsētas 56. sakaru nodaļa, kas atrodas Ļeņina ielā 369. Bet ko lai dara, līdz tai mana dēla sūtītā telegramma nebija nokļuvusi!

O. LOZE,
Rīgā

LABO, ASO VĪRIŅ!

1978. gada 23. februārī nelaimīgā kārtā nodega Sāvienas veikals, taisnību sakot, nevis nodega, bet izdega. Kompetenti būvnieki sprieda, ka celtnes atjaunošanas izdevumi nepārsniegs 1000 rubļus. Drīz atkal būs 23. februāris, tikai 1982. gada, bet šis izdegulis pašā Sāvienas centrā stāv kā piemiņas akmens Madonas patērētāju biedrībai.

1978. gada 31. jūlijā Sāvienā atklāja pagaidu veikalu. Madonas rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs savā 1980. gada 24. septembra atbildē apsoliya, ka istā veikala atjaunošana paredzēta 1981. gada būvdarbu plānā un to izdarīšot pēc būvmateriālu saņemšanas.

Labo «Dadzī!»! Lūdzu atgādināt solījumiem, ka izpildīts solījums godam kantes nerīvē!

A. VIĻEVIČS
un vēl 54 paraksti,
Sāvienā

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«IZEJA»

no jebkuras situācijas radīsies vienmēr, ja vien krietni piestrādās. Pie šāda secinājuma ir nākuši būvmateriālu ražotāji pēc tam, kad 13. numurā «Dadzis» rakstīja par būvkeramikas rūpnīcas «Spartaks» ražoto ķieģeļu kvalitāti.

Lūk, ko mums raksta būvmateriālu rūpniecības ministra vietnieks b. A. Līdums:

«Līdz 3. g. 1. oktobrim realizēti sekojoši pasākumi kvalitātes uzlabošanai:

- cehā «Sarkanais māls» pārbūvēts 2 kurzuves tuneļu žāvētavām;
- nomainīti 2 žāvētavu ventilatori;
- kapitāli izremontētas apdedzināšanas krāsns 8 kameras;
- tehniskās kontroles dienestā pieņemti kvalificēti speciālisti.»

Turklāt, kā raksta b. A. Līdums, paredzēti vēl vairāki pasākumi, kas uzlabos ķieģeļu saliktību.

«AKADĒMISKAIS PARĀDS»

nav brālis. Šādu domugraudu «Dadzis» izteica 15. numurā pēc tam, kad vairākas Dobeles rajona saimniecības bija izkritušas cauri Tautas kontroles komitejas rīkotajā pārbaudē par naftas produktu glabāšanu un racionālu izmantošanu.

Tagad Dobeles rajona lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks mums dara zināmu, ka kolhozos «Lielaucē», «Brīvais ceļš» un padomju saimniecībā «Kronauce» trūkumi novērsti.

Padomju saimniecībā «Naudīte» uzstādīta papildu iekārta degvielas iepildībai. Dažādu benzīna marku iepilde no vienas kopējās iekārtas pārtraukta.

Padomju saimniecībā «Šķibe» iepildīšanas iekārtas tagad esot savestās kārtībā un darboties normāli.

«KĀ RODAS FAKTIRH»

— tā «Dadzis» vaicāja 16. numurā, kad zinātniski aplūkoja problēmu par mašīnu atspere izpaužu izplatību mūsu republikā, īpaši Jūrmalā.

Zinātniski traktēti vienmēr gūst atsaucsmi. Arī šoreiz mēs saņemām vēstuli no Jūrmalas tirdzniecības pārvaldes priekšnieces b. M. Zeltokas. Viņa raksta, ka rakstā minētie fakti apstiprinājušies. Par tirdzniecības noteikumu pārkāpumiem 8. veikala vadītājam b. A. Kvašuram izteikts rājiens, rūpniecības preču apvienības prezīnei b. T. Bagrincevai izteikts aizrādījums. Apvienības direktoram b. J. Gabraņovam dots norādījums pastiprināt kontroli.

TICĒSIM KA IR

T. SERGIJENKO

Ar laimi nevar jokot, ar to ir jāpētas uzmanīgi. Neatceroties, ka tas pasaulē cilvēku, kam citu laime skauž. Kā, piemēram, notika ar Rīgas gaļas un konservu kombināta ekspeditoru Jāni Šļivku un Rīgas 2. autotransporta uzņēmuma šoferi Pāvelu Sidorovu.

Abi veda no apvienības «Latvijas balzams» uz Rīgas gaļas un konservu kombinātu spirtu.

— Derētu kādā traukā mēķenīt noliet, — šoferis ieminējās.

— Bet plombas? — ekspeditor šaubījās.

— Apzēlīn, kombināts mums ir uzticējies rīkus plombēšanai! Gaļu galā, tas pat ietilpst mūsu pienākumos — noplombēt saņemto kravu. Nu ko, pieturam?...

MUMS NAV ŽĒL!

Kad mašīna pēc brītiņa atkal sāka kustēties, tālredzīgi ģidzi pāņņēmtajās burkās tīkami klunkšķēja seši litriņi. Laime smaidīja pār Jāņa Šļivkes un Pāvela Sidorova galvām kā saulīte pavasara dienā. Viss bija nostrādāts tik gludi, ka labāk nemaz nevar vēlēt: spirtināš noliet, svaiga plomba atkal traukiem priekšā.

Kā jau minējām, skaužu pasaulē nav mazums. Arī šoreiz, pār-

baudot automašīnas maršrutu, milicijas darbinieki pēkšņi sāka interesēties par abām spirta burkāms šofera kabīnes stūrī.

— No kravas mums netrūkst ne pilītes! — abi laimesbērnī centās glābt, kas glābjams. — Ja neticat, pārmēriet!

Tālākie notikumi ievirzījās tā, ka spirta kravu pārmērtāja. Un kas izrādījās? Izrādījās, ka patiesi netrūkst neiekal Gluži pretēji — gandrīz puslitrs spirta vēl palika pārlī Lūk, cik devīgas rokas ir «Latvijas balzamā»! Labiem cilvēkiem dažus litrus spirta tur nežēlos nekad!

D. SAULĪTE,
G. ANDRIKA

Ja kāds jums apgalvo, ka mūsdienās nav zelta zivtiņu, neticiet viņam. Zelta zivtiņas ir.

Pirmie zelta zivtiņu šovasa jūrā ieraudzīja Lapmežciema «Dzintaros» dzīvojošais pensjonārs Voldemārs Kalpiņš, «Viesuros» dzīvojošais zvejnieks kolhoza «Selga» zivju pienēmējs Andrejs Francis un «Sudrabos» dzīvojošais pensionārs Aleksandrs Vītols. Stāvēja visi trīs jūras krastā, skatījās saulrietā un redz — peidi! Ne renge, ne iucitis, bet ista zelta zivtiņa. V. Kalpiņš pagrāba divus murgus, A. Francis — tiklu, bet A. Vītols, drošs paliek drošs, gan murgus, gan tiklus un — jūrā iekšā! Saprotams, ķert zelta zivtiņu. Gandrīz jau būtu nokēruši, bet te, kā par nelaimi, iemaisījās zvejas inspektors.

— Mēs negribējam ķert parastās zivis! — visi trīs vienā balsī iesaucās. — Mēs ķērām tikai zelta zivtiņu!

Inspektori, sen zināma lieta, ir skeptiski un netic zelta zivtiņām. Inspektori tic savām acīm. Un acis rādīja, ka trīs vīri ar neatlautiem zvejas rīkiem jūrā ķer parastās zivis. Tāpēc zvejas rīkus inspektori konfiscēja un zelta zivtiņas ķērāji bija spiesti samaksāt soda naudu.

Inspektori neticēja arī Borisam Bogatskim. Neredzīgo biedrības atslēdzniekam, kas dzīvo Rīgā, Viestura prospektā 22—18. Viņš bez atļaujas ar spīningu ķēra zivis Engures ezerā. Bogatskis, roku uz sirds uzlicis, zvērēja, ka viņu neinteresējot ne asari, ne līdakas, viņu interesējot tikai zelta zivtiņa, kura, pēc ziņām no drošiem avotiem, iepeldējusi Engures ezerā. Velti! Bija vien jāvelk maks no kabatas un jāmaksā...

Vistuvāk zelta zivtiņai tikai trīs braši malači — Talsos, Priekšē ielā 41 dzīvojošais Patērētāju biedrību savienības Talsu ATU šoferis Jānis Taubenbergs, Pļaviņās, Meža ielā 21—3 dzīvojošais zvejnieks kolhoza «Banga» matrozis Jānis Sārna un tās pašas «Bangas» zivju meistars Aldis Krasnojs, kurš dzīvo Kolkā, Saulrieti ielā 10. Nedaudz iesīlušī, visi trīs gāja pa Rojas upes krastu un ieraudzīja lašu būros zelta zivtiņas! Veselas piecas! Vīri bez vārda runas lauza būrus valā, un piecas zelta zivtiņas bija rokā! Diemžēl zvejas inspekcijā izrādījās, ka tās nav zelta zivtiņas, bet gan nārstošānai atlasīti laši.

— Tavu skādi! — vīri sūkstījās. — Notikusi smaga pārskatīšanās. Mēs taču negribējām ņemt lašus, mums bija vajadzīgas tikai zelta zivtiņas...

Jā, ko lai dara, zelta zivtiņas tik viegli rokās nedodas. Bet ticēsim, ka viņas ir. Jo citādi iznāk, ka augstāk minētie vīri ir visparastākie malu zvejnieki.

— PATS SKAITĀS
DĀRZNIEKS, BET SIE-
VA NOVĪTUSI.

A. RUKĪTIS

Autobuss apstājās. Šoferis izkāpa. Mēs nebijām ziņkāriģi, tāpēc nevaicājām, kas par vainu. Braucamais ir šofera ziņā, lai tas rūpējas.

Motors bija palicis ieslēgts un rāmi rūca. Salonā skanēja klusa mūzika. Kas bija pazīstami, tērēja, pārējie vai nu, domās iegrimuši, medīdēja, vai arī raudzījās uz zeltaini rudenīgo ainavu aiz loga, stirnu, kas vienā nāvē pastaigājās pa meža plavīnu, lietus lāsēm, kas krita uz kokiem, zāli, uz pamestu siena gubīnu un uz mūsu autobusu.

Idille.
Pēc laiciņa kļuvām mazliet nemierīgi. Mums garām, šļakatām šķīstot, aizrūca nākamais maršruta autobuss, tāpat kavējāmies.

Kāds jauns cilvēks izkāpa, lai pateiktu šoferim, ka tā mēs neesam ar mieru: jābrauc, pakabināties gar virsbūvi varēs galapunktā.

— Šofera nav, — viņš atgriezies teica. — Ir tikai pelēka šoseja abos virzienos, mežs un lietus. Nevienas dzīvas dvēseles.

Ši zina mūs satrieca. Šoferis aizgājis! Uz kuriem un kāpēc? Daži atcerējās, ka viņam it kā bijis rokā spainis. Pēc ūdens radiatora dzesēšanai? Bet tepat aiz grāvja prāvs oīkis. Ūdens papildnam.

Apstādinājām pretimbraucošu autobusu. Izstāstījām šoferim, kas par fantastiku ar mums notiek: mūsu šoferis kaut kur pagājis, skaidribas labad raksturojām viņa ārējo izskatu.

— Ā! — viņš iesaucās. — Zīgisi! Būs aizlaidies uz kāzām. Neko nevaru līdzēt, milie, man

savs maršruts, es braucu. Ja kāds vēlas pārsēsties, lūdzu.

Mēs palikām visi turpat. Ja tu, cilvēks, esi no kaut kurienes aizbraucis, labāk iestrēgt pusceļā nekā griezties atpakaļ. Muļķīga jušana — laiks ripojis uz priekšu, bet tu pērc atkal saldējumu pie tās pašas saldējuma pārdevējas, stāvi rindā pie tās pašas kases, pie tā paša lodziņa un iegādājies braukšanas

nas katastrofas palikusi dzīva, iet pa Brazīlijas džungļiem. Es jums neieteiktu kaut ko tādu mēģināt. Šausmīgi piedzīvojumi. Rāpus un peldus. Noskrandusi, neēdusi, izmisusi. Tas nav mūsu spēkos.

Pārējie viņam piekrita: pamest silto, mājīgo autobusu un vieglprātīgi doties nezināmajā būtu neprāts.

Mežā abpus ceļam biezēja

biļeti vēlreiz tam pašam maršrutam, sēdies tajā pašā autobusā... Nē! Nevajag.

Tuvojās vakars. Lietus mitējās. Klusums. Miers. Viens no mums izkāpa uz šosejas un ieklīdzās.

— A-ū-ū!

Tālu mežā atbalss aizlēkāja pa celmiem kā vāvere un noklusa.

Kāds aicināja:

— Varbūt mēģināsim iet?

— Zināt, — domīgi ierunājās inteligents vīrietis. — Es skatījos filmu. Meitene, pēc lidmašī-

tumsa. Tas izskatījās bezgalīgs un noslēpumains. Kas zina, cik kilometru tālu ir pirmais daudzstāvu nams ar kanalizāciju, vannu, gāzi un ūdensvadu...

Nesūtījām pat izlūkgrupu līdz tuvākajam krustojumam — ja nu apmaldās un neatgriežas?...

Nolēmām dibināt apmetni. Kaut kas taču jāuzsāk. Visapkārt koki, gan jau iemanisimies līdz ziemai uzmeistarot dažas vienkāršas, senos zīmējumos skatītas, guļkoku būves. Varbūt ie-

protamies pat likt cilpas un tikt pie sīkāka medījuma.

Turpat grāvmalē iekūrām savu pirmo ugunsgrāvu. Izdevās, kaut arī žagari bija mitri. Laba zīme. Bija jau radušās dažas jaunas ģimenes. Kāds tur brīnījās: autobusu brauca vairāki vīrieši brūņnieku gados un visai simpātiskas sievietes.

No jaunās dzīves neapjaušamības un svaiga gaisa pārpilnības reiba galva. Kāds vīrietis cēli pasludināja, ka viņš adoptē divus brīnumjaukus dvīņus un viņu māmiņa turpmāk būs viņa likumīgā sieva. Kāds cits jūsmīgi stāstīja visiem, kas bija ar mieru klausīties, ka te nu viņš beidzot — tik pārsteidzoši negaidīti — ir ticis valā no alimantu izpildrakstu apnicības.

Tikko kā bijām sākuši cept desinā, kad atgriezās šoferis.

— Braucam! — viņš uzsauca.

— Kur jūs tik ilgi bijāt? — mēs, gluži samulsuši, jautājām.

— Vai nu ilgi? Tikai kādu pusstundu. Iegriezās tepat mežsarga mājā pēc ūdens. Nācās vecajam vīram izpalīdzēt, pa abiem sanesām pagrabā ābolus. Nenemiet par dumsu, tūlīt ripo-

sim...
Jūtāmies kā bērni, kam atņemta Jaungada mantīna. Bijām tā pieraduši pie jaunās dzīves, iejušies jaunajās lomās. Bet nekur nespruksi: šoferis jau sēž pie stūres. Tāpat jādzēs nost ugunsgrāvs, jākāpj autobusā, jā-sēžas savā numurētajā vietā un jābrauc vien pie vecajiem vīriem un sievietēm, pie visa ierastā un apnikušā.

KATRINA BOZIS

— NAV VAIRS TIE ANSĪSI UN GRIETINĀS, KO PAKĒRSI AR PĪPARKŌKU...

— IEDOMĀJIETIES, ES PANĀCU, KA VIŅI TO PARAKSTĪJAI
— LABI NOSTRĀDĀTS!

E. O. S.

STARP CITU

— Tu — man un es — tev! —
vēksējā balss teica pašpalīdzības
kases kasierim.

Akcelerācija ir viens gads bēr-
na augšanā, kas vecākiem maksā
divus.

Murklis ir tik skaists tāpēc, ka
to nevienam nav izdevies apstā-
dināt.

G. MOSKVINŠ

Ia reiz raksti ar dakšām ude-
ni, tad vismaz raksti salasāmi!

Nevis reklāma veicina tirdzniecību,
bet deficīts!

Ir ļaudis, kas, īsinādami laiku
sevi, saīsina to citiem.

C. MELAMEDS

— NE, ZNOTS BEZ MAŠĪNAS MUMS NEDERĒSI

I. MELGAILA

DRAUDZĪBAS VĀRDĀ

Kādu dienu Stāds uz ielas satika Kaulu. Viņi bija veci draugi, tāpēc bezgala priecājās par nejauso tikšanos. Iegāja bēriņā pasēdēt, parunāt, atcerēties.

— Klausies, vecais! — Stāds teica. — Tu izskaties tāds noģļucis, tāds bēdīgs, varētu pat teikt, noplucis!

— Ē, vecīt, — Kauls atmeta ar roku. — Man viss iet šķībi, greizi. Dzīvoju viens, sievu nevaru atrast. Pašam jāmazgā, pašam jāšū, pašam jāvēra vakariņas...

— Toties neviens nesēž uz koklā! — Stāds moži aizrādīja. — Pats kungs, pats saimnieks. Nekādu sievu, nekādu bērnu, dieva mīters un nekādu problēmu. Nav kā man. Sieva — kā viens pērķona dārdiens, kā viens zibena spēriens. Un kur tad vēl bērni!... Troksnis, spieģēšana, kliegšana. Miera ne mirkli. Vieniņā, ja vari kādreiz tā izrauties uz britiņu kaut kur pasēdēt.

— Bet man tā vecpuiša dzīve apņikusi līdz kklam, — Kauls sūrojās. — Es to vair nevaru izturēt.

Stāds brīdi klusēja, sūca kafiju ar konjaku un gudroja, kā varētu palīdzēt draugam.

— Vecīt, tu taču esi un esi auns! Kādam velnam ir reklāma,

kādam velnam precību sludinājumi? Aizej, uzraksti, un lieta darīta!

Kauls drūmi pasminēja. — Ko tad es rakstīšu? — viņš jautāja.

— To pašu, ko citi raksta. Apraksti sevi un izaikl savu vēlēšanos. Piemēram, tā: «Jauns, slaidis virietis vēlas iepazīties ar godīgu laba rakstura sievieti.»

— Tu domā, ka tas ir tik vienkārši? — Kauls atmeta ar roku. — Nu, atsaucies godīga, varbūt arī laba rakstura... Bet augums, bet gimis? Varbūt jābēg mežā... Nē, tas neiet cauri.

— Tādā gadījumā vari rakstīt: «Atsaucies, zeltēnē! Bet vienīgi, ja esi slaida, glīta un mīli mājās darbus! Vēstulei vēlams pievienot fotokartīti. Ja iespējams, pilnā augumā.»

— Nu labi, atsūtīs bildīti... Bet ja nu viņa ir slimīga? Ko es ar tādu iesāksšu?

— Okei, tad raksti tā: «Vēlos iepazīties ar sievieti, kura dzīves jēgu saskata labā veselībā.»

— Bet ja nu viņa ir no tām, kuras to vien zina kā skraidīt pa ekskursijām un pārgājieniem? Stāds paskatījās uz Kaulu un teica:

— «Nopietnā precību nolūkā vēlos iepazīties ar satīcīga rak-

stura sievieti, glītu, slaidu, veselīgu, nedzērāju un nesmēķētāju, kurai patiktu mājas darbi. Vēstulei pievienot fotokartīti. Vēlams pilnā augumā.»

— Bet ja nu viņai pūrā vesels bars bērnu?

Stāds saprata, ka ar Kaulu ir cauri. Sievu viņš nedabūs, dzīves problēmas viņu galīgi nomāks un mājas darbi iedziš kapā. Stādam bija neizsakāmi žēl Kaula — labs draugs un lielisks cilvēks. Tāpēc Stāds draudzības vārdā uzrakstīja sludinājumu, samaksāja naudu un avīzē zem virsraksta «Dažādi» parādījās sludinājums:

«Atrasts nevienam nepiederošs vecpuišis labākajos gados. Vientuļā dzīvē un mājas darbos nomocijies. Steidzami vajadzīga atsaucīga sieviete, kura vēlētos ņemt viņu savā ziņā.»

Pēc kāda laika Stāds Kaulu nejausi ieraudzīja uz ielas. Viņš tecēja pakaļ ražena auguma sievietei un stiepa divas smagas iepirkumu somas. Stāds veikli ieslīdēja tuvākajās parādes durvīs. Viņš it nemaz nevēlējās, lai Kauls viņu ieraudzītu. Un, vispār, — kur divi kopā, tur trešajam nav ko darīt.

A. NITA

KLEKSĪŠI

«Cilvēku kultūras īlmenis drīz pacelsies tik augstu, ka pa ielām staigās ļoti maz huligānu.»

«Šī suņa un cilvēka skaistā lielā draudzība ir spilgts piemērs mums visiem.»

«Notekūdeņus nevajag laupēt vai ezeros, bet zem zem dzīlās akās, lai ūdeņi saglabātu tīri.»

«Netālu no Amerikas krastiem atklāta skaistā Kubas sala, kuru amerikāņi agrāk audzēja cukurniedres.»

«Cilvēks ar suni nonāk tālā kontaktā, ka saprot viens otru pat bez vārdiem.»

«Rakstniekam ir labi dzīvēs stāstīt, bet viņš tiecas pēc kaut vairāk un aiziet strādāt par vārdi.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis A. BARISJAI

— TRĪSSIMT GADU!!! MĒS VIŅU PIEVEICĀM TRĪSDESMIT MINŪTĒSI

— MAN ŠODIEN GALVA ŠAUSMĪGI SMAGA.

D. BREIKSS

E. RUSMANIS

VĒRTĪBAS, KAM GAILIS PAKAL NEDZIED

Pirms kāda laika Alfs pēkšņi sāka melst par diez kādiem zelta laukiem Rīgas pievārtē.

— Ražošanas uzņēmumu vadītāji, — Alfs teica, — sarok zemē tūkstošus, lai nākamajām paaudzēm būtu ko rakt ārā un brīnīties. Ja netici, aprunājies ar manu akceleratoru.

Alfa atvase nebija divreiz lūdzams. Viņš lepnī parādīja mums prāvu dažādažu mantu kolekciju: tranzistoru radiouztvērēju korpusu un komplektējošās detaļas, speciālas lodalvas saišķus, gaismas diodes, tranzistorus, kondensatorus, magnetolu «VEF-260» pases ar neizpildītiem garantijas taloniem, toties ar tehniskās kontroles nodaļas zīmogu... Kolekciju vainagoja gluži jaunas plātes ar tām uzlodētiem relejiem. Viena tāda plate pat pēc vispiecītīgākajiem aprēķiniem maksā bārgu naudu.

— Atzīsties godīgi, kuras rūpnīcas noliktavā tu to visu pievācīl — es teicu.

— Atrodu izgāztuvē, — puika atbildēja. — Tur ne to vien var atrast...

Akceleratorš nudien mēloja kā no grāmatas. Tas nevarēja būt, jo tas nebija iespējams. Galu galā, pastāv kārtība, ka ikviens uzņēmums aprēķina zinātniski un dokumentāli pamatotu ražošanas atkritumu apjomu, iesniedz to attiecīgajai augstākstāvošajai iestādei, iestāde apstiprina otrreizējo izejvielu nodošanas plānu un šīs izejvielas pieņem Latvijas patērētāju biedrību savienības Otrreizējo izejvielu iepirkšanas un realizācijas nodaļa.

— Dārgie vecāki! — teicu. — Piedodiet par atklātību, bet jūsu pirmdzimtais pūš zilu miglini!

Alfs apskatās un sāka grābstīties gar siksnu.

— Ja neticat man, pavaicājiet kaimiņu Jānkam! — akceleratorš brēma. — Viņš no izgāztuvē atrastām detaļām samontēja mopēdu!

Nekas cits neatlika, bija vien

pašiem jābrauc uz izgāztuvi un patiesība jāizzina tur.

Izgāztuve bija milzīgs klajums. Viens gals zuda dūmakainā tālē, otrā galā pa vārtiem brauca lekšā smagi piekrautas mašīnas. Kā tikai te nebija Makulatūra, audumu gabali, augstvērtīgi apstrādātas dabiskās ādas atgriezumī... Kādā vietā Alfam aizķērās kāja aiz kaut kādiem kociņiem, un viņš paklupa. Tuvāk aplūkojot, izrādījās, ka tie nebija koka gabali, bet gan nule izgāzta automašīnas krava ar galdnieku salokāmo metra mēru detaļām. Uz daudziem no tiem bija rakstīts: «RST Latv. PSR 149-76 Cena 40 kap».

— Paklau, kāpēc šitie kociņi nav sastiprināti kopā un nogādāti veikālā? — Alfs vaicāja. — Verbūt ražotāji pārsniedza plānu un tāpēc viņiem šīs četrdesmit kapeikas par vienu metra mēru vairs nav vajadzīgas?

Es nepaguvu atbildēt, jo biju spiests palēkties sāņus. Tur, kur es brīdī atpakaļ biju stāvējis, pašizkrāvējs izbēra gluži jaunu gumijas papēžu kravu juku jukām ar kurpju zolīšiem, bērnu apavu sintētiskām pazolēm, ādas atgriezumiem. Kaudzes virspusē ioplakšķēja sāinis ar apavu kasu uzlīmēm: «Vīriešu apavi. Apavu ražošanas apvienība «Rekords». Gluži kā vizītkarte.

— Mjā... — es teicu. — Apavu darbnīcā pazīstams kurpnieks man sūdzējās, ka viņiem trūkstot papēžu, trūkstot zolīšu. Tas viss esot deficīts, trūkstot fondu, trūkstot limitu...

Te netrūka nekā. Gabaliņu tālāk ražošanas apvienības «Kosmoss» šoferis patlaban centās tikt valā no daudzkrāsainu ādas gabalu kravas. Gabali bija prāvi.

— Vajadzētu kādam pateikt, lai atbrauc... — Alfs ieminējās.

Diemžēl bija par vēlu. Kravai rūkdams un pukšķēdams tuvojās buldozers, un pēc mirkļa viss nozuda kā nebijis. Pāri palika tikai daži ādas gabaliņi.

— Neticu! — es iesaucos.

— Neticu, neticu un vēlreiz ne-

ticu, ka laikā, kad mēs cīnāmies par taupību visur un visās lietās...

Mani pārtrauca kārtējās mašīnas šoferis, izgāzis mums pie kājām ātršuvēju kalnu. No tā izriņķa rūpīgi aizlīmēta kārbā. Ziņkārtības dzīts, atplēsu to valā un ieraudzīju divdesmit piecas vatē ievīstītas ferīta antenas. Alfs, cerībā atrast ziņas par antenu saimnieku, uz labu laimi no kaudzes izrāva ātršuvēju vākus. Tiem pakāj grabēdami sāka birt jauniņi, spoži maiņreizistori.

Aktu vākos stāvēja rakstīts: «Ražošanas apvienība «Radiotehnika». Atgādinājums par izpildes termiņa tuvošanos.»

Viss notiekošais man sāka likties kā jauns murgs. Es aizvēru acis. Kad tās atvēru, pašizgāzējs pa labi izbēra veselu kravu ar rūpīgi apstrādātām radioaparātūras spiesto shēmu platēm. Pašizgāzējs pa kreisi papildināja izgāztuvi ar prāviem foliētā getīnēksa plašu galim. Mans kaimiņš, radioamatieris, šādu mantu bija veltī izmeklējies visos Rīgas veikalos. Visur viņam teica vienu un to pašu:

— Ko jūs, ko jūsl Tāda manta! Tas taču ir dārgs deficīts!

Te deficīta bija vesels vērums, un buldozers pukšķēdams šķūrēja to prom, lai apbedītu blakus citiem deficītiem. Blakus koka taraī, kas jānodod uzņēmumam «Lattarē», blakus aforiepu simtiem, blakus audumu gabaliem no firmas «Latvija»...

— Firma «Latvija» tagad ir saņēmusies! — izgāztuves strādnieki teica. — Agrāk, tad gan... Tad veda šurp tādas gabalus, ka gandrīz vai mētelī varēja pašūt. Kopš te bija firmas tautas kontrolieri, stāvoklis krietni vien uzlabojies. Paši redzat, ved tikai stikumus...

Es klusēdams palocīju galvu. Tas, bez šaubām, būtu sasnīgums, ja vien... Ja vien visus audumu gabalus nevajadzētu nodot otrreizējo izejvielu sagādes organizācijām.

Man kļuva zēl puikas, kas bija nepelnīti nostostāts. Man kļuva zēl uzņēmumu darbinieku laika, kas veltī izniekots, pieņemot lēmumus, solījumu un saistības par taupības režīma ieviešanu. Kaut gan, joti iespējams, atvestās makulatūras kaudzēs bija arī šo solījumu eksemplāri.

Šai brīdī man pie kājām grabēdami izbēra leņķa dzelzs gabali, kaut kādas atspēres, sāinis ar metāla loksēm.

— Metālu lai ved! — strādnieki teica. — Lai nu kas, bet metāllūžņu sagādes plāns izgāztuvē ir. Izpildām to ar uzviņu. Vienīgā nelaime — grāmatvedība par savāktajiem lūžņiem algu aprēķina tā, it kā lūžņu iekraušana būtu mehanizēta, bet faktiski mēs šos mehānismus redzam tikai pāris reizes mēnesī un arī tad tikai pa gabalu. Visa pārējā savākšanai neatliek laika. Un plāna arī nav.

Man kļuva skaidra vēl viena patiesība: brīžiem spēkā nav vis kopējais taupības režīma likums, bet gan uzņēmuma vadības personiskā izdevīguma princips.

Viena uzņēmuma vadītājam makulatūra nepieciešama kā ēst, bez tās apstāsies ražošana, bet otrs uzņēmums tikmēr visus arhīvus aizved uz izgāztuvi. Jo viņam nav izdevīgi atīrīt papīrus no metāla saspraudēm.

Viena uzņēmuma vadītājs meklē fondus deficīta izejvielām, bet otrs uzņēmums šīs pašas izejvielas gāž zemē. Jo otram uzņēmumam šī manta skaitās brāķis, un brāķi parādīt atskaitēs nav izdevīgi. Ikviens pārbaudītājs var pavaicāt:

— Piedodiet, vai jūs tiešām cīnāties par izejvielu taupīšanu? Vai jūs esat izvēršusi nesaudzīgu cīņu pret brākdariem?

Turpretī, kad viss par vienu rubli — izgāztuves talona cenu — apbedīts zem dražu kaudzēm, pat gailis pakal nedziedas. Bija un izbija...

A. BRĀLĪTIS

U. MEŽAVILKA draudzīgs šaržs

Trijūgā

Tas savām acīm neticēs,
kas lelūkosles pasē:
arvien vēl Arnolds Pegazā
kā kovbojs braši drasē.

Ak, ir jau arī mēģināts
no segliem sist to laukā!
Bet, re, nupat jau trijūgā
ar Pegaziem šīs braukā!

Tur Lirika un Saffra
un arī Operete...
Trīs zirgus vienā aizjūgā
ar pātagu šīs zveļē.

Tie izlec kaklu ritenī
un aujo mūrlem cauri,
jo Arnolds pats uz bukas sēž
ar streļķu dižo tauri.

Un tā viņš savus zirgus dzīs,
pilns kādas saldās maņas,
un savai taurei atradīs
arvien vēl jaunas skaņas.

L. VÄCZEMNIEKS

I. MELGAILIS

SIRDS, KAS BRĒC PĒC TAISNĪBAS

«Laidiet vaļā! Es jums saku —
tūlīt laidiet vaļā!... Es blaustos?
Es neblaustos! Tā ir mana sirds,
kas brēc pēc taisnības! Kas te
notiek! Vai tas ir pareizi, ka
grūnīgs līdzjutējs vairs kārtīgi
nevarēs aiziet uz mačiem?...»

Jā, jā, jā, pilnīgi un absolūti
skaidrs, dzert nevar. Bet, atvainojiet,
tikai darbā! To es zinu jau
kopš vakardienas. Bet te esmu no
darba brīvā laikā. Jā, jā! Te
man neviens nevar aizliegt. Un
vai tad es ielas vidū, kur tram-
vaji un kur satiksme? Nē, es ie-
rauju savā sporta pili! Drošībā,
ērtībā! Kārtīgi! Jo tie man ir svēti-
kil! Tāpēc jau sports ir izdomāts,
lai man būtu svētki!

Ak šitā, tu saki? Bet vai to fil-
mu par sportu un mieru tu esi re-
dzējis? Labi, labi, jūs, biedri leit-
nant, jūs. Nu tad saki, vai mie-
ru var saistīt ar tādu vardarbību,
ka mani sapem ciet? Es, godīgs
cilvēks, svētku sajūsmā ierauju
vienu šķuku un pasaku «Tiesnesi
ziņē!» Protams, tā, lai šis tur
laukumā var dzirdēt. Ja šim svil-
pe mutē, lai iet uz dzelzceļu
par lokomotīvi, augstas kultūras
pilsētā tādām nav ko meklēt!

Nē, bet jūs man pasakiet, kā-
pēc es nedrīkstu muli atvērt, ka
mani par to uzreiz ņem ciet! At-
ļaujiet, atļaujiet, mūsu valstī nav
dzungļu likumu, kā citur, kur
sporta laukumus norobežo ar
dzelzstieplēm...

Un pēc kā vispār tas izskatās,
ka man piesienas jau pie ieejas:
kontrolieris ošņā gaisu un, ja tam
nepatīk mans gūmis, netaiž iekšā
par spīti godīgi nopirktaī bile-
tei.

Nu, laidīsi vaļā vai nelaidīsi?
Ar jums te vervelējot, rīkle iz-
kalusi. Ak šitā!... Ak tad tā!...
Vai, biedri leitnant, kāpēc nu uz-
reiz jākar pie lielā zvana, ja es,
godīgs cilvēks, pa ceļam uz
Sporta pili Tallinas vai Suvorova
ielā godīgi iemetu divreiz pa
simt un uzrāvu kādu vīniņu pa

virtu... Tā, zin, kārtīgi veči ne-
daral!

Ko vēl? Viss tu saki. Labi, es
tikai brīdinu: ja mani vēlreiz pa-
ņemsi ciet, es sūdzēšos!

Labi, labi, protokolīnu parak-
stīšu, ja jau tā vajag. Cik rub-
ļu, tu teici? Phē, tā man tāda
špīķal! Vai tu zini, cik es pe-
nu?...!

Ko, ko? Ko tādu? Ak tu, jok-
pēteris! Nudien, komikis! Ar ko tu
mani biedē! Viņš ziņos man
darbavietai!... Domā, nav jau z-
nots? Ne silts, ne auksts, vo-
tāl...!

Stop! Stop! Mīļais biedri leit-
nant, to nu gan nevajag! Lūdzu,
lūdzu, sievasmātei neziņojiet
Dievgodvārds, vairs nekad tā ne-
darīšu... Nemiet, tas ir mans pe-
dējais polsis! Un c-čau-ril...!

Rodas jautājums, kas ir šī mo-
nologa autors. Varbūt kāds no
tiem 580 sabiedriskās kārtības
traucētājiem, kas divu pēdējo ga-
du laikā aizturēti Rīgas Sporta
pili un kuru skaitam pašā pē-
dējā laikā pievienojusies LPSR
Sadzīves pakalpojumu ministrijas
eksperimentālās rūpnīcas šoferis
J. Kaļņbirze, Proletāriešu rajona
pārtikas tirdzniecības uzņēmuma
krāvējs A. Špels, LLA 5. kursa
students I. Kemlers, ražošanas ap-
vienības «Daiļrade» strādnieks
V. Trebko, Dzelzsbetona kon-
strukciju rūpnīcas «Sigulda» gal-
venais inženieris V. Ušāns un tā
pašas rūpnīcas strādnieks A. Eniks.
Rīgas vagonu rūpnīcas strād-
nieks H. Cveigelis, ražošanas ap-
vienības «Rīgatrans» 2. auto-
transporta kombināta darbinieks
J. Ļevčenko, padomju saimniecī-
bas «Ogre» zootehniķis A. Mā-
meisters, Maskavas rajona pār-
tikas tirdzniecības uzņēmuma
123. veikala direktors V. Solo-
nenko...

Ja to visu augstāk uzrakstīto
tiesām norunājis kāds no viņiem,
lūdzam pieteikties, honorārs
gaida.

A. ZUTIS

KĀDA CEĻJUMA SĀKUMS

Vasara pašā karstumā. Vaja-
dzētu kaut kur aizbraukt. Bet
kur? Sēžam abas ar Viju un do-
mājam.

Vija paņem karti. Ne jau ra-
jona vai republikas, nē. «PSRS
Eiropas daļa».

— Nu tā. Dienvidos nav ko
meklēt — tur ir karš. Jābrauc
uz ziemeļiem, — Vija iesāk.

— Ja jau braukt, tad līdz pa-
šam polārajam lokam. Uz Mur-
mansku, — es saku.

— Murmanska tālu, jābrauc
cauri Ļeņingradai, tad vēl Karē-
lija... — Vija prāto. — Baigais
gabals. Tad jau labāk padzīvot
Ļeņingradā... Baltās nakts...
Jeb varbūt braukt uz Pleskavu?

— Pleskavā jau vienreiz mēs
bijām.

— Nu tad laižam uz Tallinu!
— Tur arī mēs skatījāmies re-
gati. Pirms diviem gadiem, atce-
ries? — atgādinu draudzenei.

— Zini, laižam uz Pērnavu!
— Tie paši igaunīši, — es sa-
ku.

— Tā gan ir, — Vija piekrīt.
— Kā būtu, ja mēs apskatītu la-
bāk savu republiku? Tikai — uz
kuru pusi braukt?

— Uz Ōbeli, Jelgavu gan ne.

— Mani atkal nevelk uz Jūr-
malu... — Vija skumji saka.

— Varbūt uz Lātgali?

— Par Preiļiem ir burvīgi uz-
rakstīts enciklopēdijā. Palasi!

— Vija tūlīn pārtrauc manu prā-
tojumu.

— Paklau, man ir ideja! Sapu-
cējamies, kāpjām Rīgas autobusā
un braucam! Aiziesim uz kino,
kulturāli iedziesim kafiju...

— Varētu... bet uz kino gan
ne — mūsu pašu kinoteātrī jau-
nās filmas rāda vēl ātrāk nekā
dažā labā Rīgas kinītī.

— Nu, tad kafējnīca... — Vi-
ja mēģina turāties pretī.

— Ar ko mūsu pašu «Lāstīte»
slīktāka?

— Labi, iesim uz «Lāstīti»! —
Vija ir gatava gājēja.

Kas tad viņai — saposusies,
saķemmējusies, bet es kā svēt-
dienas rītā no gultas...

— Zini, šoreiz padziesim to
kafiju tepat, labi? Citādi man
pati redzi, ilgi jāpošas, lai cilvē-
kos izietu.

— Labi, — Vija piekrīt, —
dziesim arī, tu uzvāri, es atnesī-
šu cukuru.

Un viņa priecīgi aizskrēja uz

Ārstēšanās kūre

Kraukītis palūdza ceļazīmi uz tūristu nometni. Taču vietējās komitejas priekšsēdētājam bija citas domas. Kā tad tā — darba veterāns tuvu pensijas gadiem, bet vēl ne reizi nav bijis sanatorijā!

— Kas man tur ko meklēt! Pagaidām nekādu kaiti nejutu, nav ko ārstēt.

— Kā mēdz teikt, ja būs ceļazīme, slimība atradīsies, — vietējās komitejas priekšsēdētājs autoritatīvi paziņoja, un Kraukītis padevās.

Sanatorijas istabas biedrs, resnītis ar sārtu seju, tūlīt apvaicājās:

— Vai pie ārsta bijāt?

— Biju.

— Uz kādu ārstēšanās režīmu norīkoja?

— Teica, ka es praktiski esot vesels. Lai vairāk staigājos, elpojot svaigu gaisu un nodarbojoties ar fizikultūru.

— Un tas ir viss?

— Viss. Es ne par ko nesūdzējos.

Nu, vai zināt! Es, tā sacīt, esmu slimnieks ar stāžu, ne vienu vien pidzamu visādās ārstēšanās iestādēs esmu novalkājis, bet tādu, atvainojiet, savādieku režīmu pirmo reizi. Medicīniskajam personālam tādi, bez šaubām, patīk. Nav jānopemas, un arī medikamenti ietaupās. Bet jūs visu nemat par pilnu. Kā tautas gudrība māca, mulķis pat baznīcā dabū pērienu.

Kraukītis ar savu kaimiņu strīdos ielaisties negribēja, bet viņš Kraukīti katru dienu mazliet pavilka uz zoba:

— Pastaigājamies? Bez maksas jonus un katjonus raujam plaušās? Bet es uz masāžu

staigāju, uz kuņģa zondēšanu, un zāļu, l redzat, man ir vesela aptieka. Nu, ņemsi kaut vai šīs tabletes. Atstāj brīnišķīgu i spaidu uz cilvēka organismu. Turklāt a garšīgas. Kā monpansjē. Papemiet kād man pietiks. Vēl, vēl, vēl vienu! Tās absolūti nekaitīgas.

Uz vakara pusi Kraukīti sāka moc grēmas.

— Nu, lūk, — istabas biedrs pamāco pakratīja pirkstu, — tas tikai tāpēc, k jūs organisms pret zālēm nav norūdīt. Pie dežurējošā ārsta es jums neieteikt griezties. Viņš vēl ir jauns, tikai trīs g di, kopš beidzis augstskolu. Bet man pieredze, un manā aptiekā var dabūt visu ledzeriet šo te mikstūru, un grēmas jum noņems kā ar roku.

Otrā rītā Kraukītim bija neliela temperatūra.

— Tas ir sākums! — slimnieks ar stāž viņu mierināja. — Man arī šād tad t gadās. Toties grēmas jūs vairs nemocī! Lai nosīstu temperatūru, papemiet šo tab letiti.

Temperatūra tiešām nokritās, totie Kraukītis sāka kasities.

— Tā, mīlais, ir alerģija. Nekas bries mīgs nav, taču, kā redzat, jūs veltīgi lieli jātīs ar savu veselību. Tūlīt ejiet pie gal venā ārsta un pieprasiet, lai viņš jum norīko ārstēšanās kursu. Galu galā tas i viņu pienākums — ārstēt cilvēkus.

C. MELAMED:

Mūžību un trīs dienas...

...ēnā var palikt arī liels fantasts, ja palasa Preiļu rajona padomju saimniecības «Rušona» galvenā agronoma Tumova ceļojumu aprakstus. Kā liecina ceļazīme Nr. 195, viņš astoņās stundās ar «GAZ-69» nojokoņojis 1115 kilometrus. Ja noticam arī ceļazīmei Nr. 197, tad iznāk, ka divpadsmit stundās nobraukti 1400 kilometri. Ja ņemam vērā, ka šis attālums pārvarēts pa lauku ceļiem, tad «Rušonas» galvenais agronomis ir izgriezis pogas pašam Minhauzenam, jo nobraucis stundā vidēji vairāk nekā simt kilometrus. Gadījumā, ja Tumovs pa ceļam kaut kur apstāties, tad, protams, šis ātrums kļūst vēl kosmiskāks.

...Melderu fermas strādniekiem arī lopu kūti netrūks svaiga gaisa, ja par to turpinās rūpēties Limbažu rajona padomju saimniecības «Skulte» vadītāji. Vismaz vēl oktobra sākumā šī gādība netika pārtraukta, un pa neiestiklotajiem logiem telpā ieplūda pietiekams daudzums spirdzinošu vēsmu.

...nav nepieciešams mehanizēt ūdens piegādi itin visās fermās. Protams, ja vien tās pašas padomju saimniecības «Skulte» vadītāji nesaņāpis Tiltiņu fermas jumtu, pa kuru rudenī ūdens tecēja tieši lopu silēs.

Dežurējošais ARHĪVGRAUŽIS

D. BREIKSS

— MANA NABAGA VARDĪTE, KĀ TU ESI NOBURTAI

E. OZOLI

MAMEŠANS nezāle

Es uzrakstīju vēstuli galvenās pārvaldes galvenajam priekšniekam, kurā izklāstīju savas domas par dažiem ar kadru izvēli saistītiem jautājumiem savā darbavietā.

Lai izvairītos no kailas faktu konstatācijas, savas vēstules ievaddaļā mazliet pafilozofēju un labus darbinieku kadrus salīdzināju ar labu sēklu. Proti: ja laba sēkļa krit labā zemītē, būs bagāta raža. Un otrādi — ja sēsīm graudus kopā ar pelavām, augs arī nezāles.

Ak allah, vai tad es varēju paredzēt, ka šis nevainīgais tēlainais ievadiņš kļūs par manu tālāko likstu cēloni!

Pēc pusotra mēneša, kad man sāka rasties pārliecība, ka vēstuli esmu iemetis akā, jo nebija nekādas atbildes, mana pacietība beidzās. Ņēmu un piezvanīju pārvaldes galvenajam priekšniekam, kam savu vēstuli biju adresējis. Klausulē sievietes balss ledainā tonī jautāja:

— Kas jūs esat? Ko jums vajag?

Nosaucu savu uzvārdu un teicu, ka zvanu sakarā ar vēstuli, ko esmu viņiem nosūtījis. Viņa teica, lai pagaidu, un pēc brīža paziņoja, ka vēstule pārsūtīta uz lauksaimniecības nodaļu.

— Piedodiet, kāpēc uz lauksaimniecības nodaļu? Es rakstīju jūsu galvenajam priekšniekam.

— Visas ar lauksaimniecību saistītas problēmas risina tikai lauksaimniecības nodaļa, — viņa teica. — Zvaniet uz numuru...

Piezvanīju. Sīrnīga sievietes balss teica:

— Klausos.

Nosaucu savu uzvārdu un atkārtēju to, ko biju teicis iepriekš. Ar piebildi, ka mana vēstule viņiem aizsūtīta kļūdas dēļ. Tā bija adresēta...

— Kā tā, kļūdas dēļ? Šis jautājums ir mūsu kompetencē! Jūsu paceltā problēma

ir ļoti interesanta. Mums ļoti vajadzīgas vēstules, kurās tiek risinātas ar zemes auglību saistītas problēmas. Jūsu vēstule ir pie mana vietnieka, viņš to studē. Piezvaniet viņam...

Es gribēju iebilst, ka es taču neesmu zemkopis, bet klausulē jau skanēja isi pikstieni. Atlika uzgriezt nodiktēto numuru.

— Klausos.

Es atkal nosaucu sevi un teicu, ka mana vēstule... un tā tālāk un tā joprojām. Klausulē atskanēja moža balss:

— Varenī! Interessants jautājums! Katru gadu, vai zināt, nepareizas graudu atlases dēļ mēs zaudējam lielu daļu ražas...

Manas pacietības mērs bija pilns:

— Klausies, dārgais! Kādi graudi, kāda raža?! Neesmu ne agronoms, ne zemkopis. Es rakstīju pavisam par ko citu!

Mans sarunas biedrs sāka brīnīties:

— Tiesām? Un par ko?...

— Pie allaha, vai tad jūs vēstuli neizlasījāt?

Viņš dziļi ievilkā elpu.

— Ak dārgais biedrī! Jūs laikam domājat, ka mums ir tik daudz laika, lai izlasītu no sākuma līdz galam katru ienākušo vēstuli... Ja mēs to darītu, tas aizņemtu visu darbadienu no rīta līdz vakaram. Kas mūsu vietā strādās?

— Tad atdodiet manu vēstuli!

— Tas nav iespējams.

— Kāpēc?

— Katrai vēstulei ir kontrolspiedogs ar reģistrācijas numuru. Mēs ļoti uzmanīgi izturamies pret darbaļaužu vēstulēm. Aiz katras taču stāv dzīvs cilvēks! Jūsu vēstule jau ir pie mūsu atbildīgā līdzstrādnieka, tieši viņš nodarbojas ar šo jautājumu. Piezvaniet uz numuru...

Es piezvanīju. Atsaucās jautra, ļoti pašapmierināta balss:

— Ko jums vajag, ar ko varu pakalpot, dārgais?

Sacīju, ka gribu dabūt atpakaļ savu vēstuli.

Bet viņš sāka mani lielīt un slavēt: ai, ai, cik labi es to visu esmu uzrakstījis!

— Ko tad tādu esmu tik ļoti uzrakstījis? — es brīnījos.

Pie mums viesojas azerbaidžāņu satiras un humora žurnāla «Kirpi» līdzstrādnieks Mameds Mamedovs (M. Afšans).

— Nu, nu, neesiet tik kautrīgi, — viņš sacīja. — Jūs pacēlāt ļoti aktuālu problēmu. Kā no nezālēm papildināt lopbarības bāzi — ražot skābbarību un skābsienu. Ļoti vajadzīga lieta! Mēs jūsu vēstuli pārsūtījām uz Zinātņu akadēmiju, šīs nozares speciālistiem. Tiklīdz viņi būs pateikuši savu vārdu, mēs paceļsim šo problēmu pienācīgā augstumā. Gribu jums pateikties jau iepriekš...

Es neizturēju un sāku smieties.

— Kāpēc jūs smejaties?

— Sakiet godīgi, vai jūs manu vēstuli lasījāt?

— Lieliska vēstule!

— Tad pasakiet, par ko tur bija rakstīts!

Klausulē brīdi bija klusums. Tad viņš teica:

— Par ko tur bija rakstīts? Vai tad jūs pats to nezināt?

— Es zinu.

— Nu par ko tad?

— Par jums. Par nezālēm!

— Demagogs! — viņš dusmīgi iesaucās un nometa klausuli.

КИРПИ

AZERBAIDŽĀNU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

— NEBAIDIES, VECOMĀTĪ VIŅŠ MUMS SĀKS RUNĀT VAI ARĪ AIZIES LŪŽŅOS!

P. SANDINS

— VAI AR JŪSU JAUNO ŠEFU VAR STRĀDĀTĪ!
— AR VINU VAR ARĪ MESTRĀDĀTĪ!

A. ANISIMOVS

I. GERIBIS

— ATVAINOJĒT, ŠKOLOTĀJ, ES JŪS NEPAZĪNU!
M. IZMAILOVS

T. MEMEDOVS

— KUR ES IEGRŪDU VIŅA PULKSTENI!

A. ELTURANS

T. MEMEDOVS

— DĀRGAIS, KĀPĒC TEV SODIEN ATBRAUCA PAKAĻ PAVISAM CITĀDA MAŠĪNA!

G. RIZVANS

MARTINŠ KALNDRA Baigā nakts

I

Ar Dailoni Timbu izdarījās nevisai smalki. Ap vieniem nakti, kad viņš izgāja ārā mazliet paskatīties zvaigznes — dzerts bija daudz un no dažādiem traukiem —, kāds aizslēdza durvis un viņš vairs netika atpakaļ. Pārliecinājies, ka durvis neveras, Dailonis Timba gaužām sapīka un sāka nikni raustīt rokturi. Tad aiz durvīm atsaucās Greizā Matilde, ūka saimniece:

— Nelauz, dullais, durvis ārā! Te tev vairs nav ko meklēt. Viss ir izdzerts un katram jāiet uz savu pusi.

Tik bezkaunīga atbilde uzsita Dailona Timbas piktumu jo lielāku. Viņš ievēlā pa durvīm ar dūri. Nu pavērs logs, un viens no tiem, kas bija palikuši iekšā, draudzīgi pamācīja:

— Tev teica: lasies! Svisti prom, kamēr esi uz kājām! Kad mēs ar Žani iziesim ārā, gājējs vairs nebūsi!

Dailonis Timba sašūka. Tie abi tur iekšā bija biezi tēvaiņi. Viņš mēģināja žēloties:

— Vecīl! Kā tad uzreiz tā? Visu laiku pa draugam, bet tagad mani aiz durvīm!

— Tev sacīja: cauri! Nav vairs, ko šlukot! Tādēļ tinies! Mēs arī tūlīn iesim.

Logs aizcirtās.

Ai, kā Dailonim Timbam griebās sašķēpēt durvis, ielauzties iekšā un sadot pa pretīgiem mūļiem! Ko viņi tur gvelza! Neesot vairs ko dzert! Mel! Kaut kas tur noteikti vēl bija. tikai: vīnam, Dailonim, neprovēlēja

Britiņu pazvāroņies, viņš izgāja uz ielas. Nīkums plēsa krūtīs vai pušu. Gadījies tagad kāds, uz kuru izgāzt dusmas! Bet ielīpa bija tukša kā dzērāja kabata. Pat suni, kas te vienmēr vauksēja, nez kur bija ielīdusi. Nebija arī neviena žoga, ko varētu apgāzt. Privātie tos taisīja kā cietokšņa mūrus — ar betona stabiem, stieplu posmiem. Varēja, protams, ietriekt kādā logā akmeni, bet tas Dailonim neienāca prātā. Atlika vienīgi pašā zobi, un tos viņš grieza bez žēlastības.

Tā, pasauli lādēdams un melnu splaudams, Dailonis Timba pēdīgi piekluburēja pie devīnstāvu nama. Šajā Bābeles tornī viņam bija apdzīvojamā platība. Un arī te bija durvis! Nemaz nepieskāries izlauzītajam rokturim, pie kura vienmēr kūlājās un grabēja bleķitis, Dailonis Timba gāza pa rāmi ar kāju un tūlīt viņš iekaucās aiz sāpēm. Kā viņš to varēja aizmirst, kāja kopš lūzuma saaudzēšanas vāriga! Nevajadzēja taču tūlīt spert. Dailonim bija arī rokas un galva, un acis pierē. Turpat, rau, gulēja prāvs dzelzs atgrieznis. Tieši kā priekš viņa zemē nomests.

II

No otrajām parādes durvīm pa labi pirmajā stāvā saldā miegā dusēja pilsonis Armins Kazbuka ar laulāto. Viņš bija prātīgs, piesardzīgs vīrs. Viņa laulātā — vēl prātīgāka, vēl piesardzīgāka.

Ap diviem nakti, pavisam neparastā laikā, abi gandrīz reizē pamodās.

«Cik dīvains troksnis ārā...» pats laiski nodomāja un nožāvājās. Ienāca prātā, ka ir jau rīts un sācis darboties pāldzinis, kura klātie jaunceltņu rajonā bija pierasta.

— Tu arī esi pamodies? — pati, milīga kā plavas pūkainis, vaicāja.

— Man izsita miegu no galvas! Dzirdi, tāds savāds troksnis... Diezin kas tur ārā notiek? Vai jau būtu sākuši dzīt pāļus? — Armins Kazbuka nožāvājās vēlreiz.

Laulātā pacēla galvu. Ieklausījās un aprāja savu otru pusi: — Kas tev tagad melnā nakti dzīs pāļus! Tas ir tepat. Kāds dauza ārdurvis.

— Savādi. Kāpēc cilvēkam būtu jādragā durvis? — Armins Kazbuka apsēdās uz gultas malas un iebāza kājas čībās. — Varbūt kāds tur dragā kaut ko citu.

— Tad ir nu gan virietis! — laulātā papiktojās spārigāk. — Vai nejutī, kā dreb sienas? Ārā taču nekā cita nav, ko dragāt.

— Sienas dreb gan. Un dauzīšana ir pavisam tuvu, — Armins Kazbuka pievienojās sievas apsvērumiem. — Bet kāpēc, ja tas ir cilvēks, kāpēc viņš šitā rīkojas?

— Tu man kriti uz nerviem, — laulātā kļuva žagraina. — Kas tā par runāšanu: «ja tas ir cilvēks»? Nu ka cilvēks! Burlaks, piedzēries huligāns! Vai tādu trūkst?

— Varbūt man piezvanīt milicijai?

— Es nezinu, — laulātā šaubījās. — Tās ir ārdurvis, ko tur dragā. Kamēr viņi sataisīsies un atbrauks, huligāns būs aizgājis un tu dabūsi skaidroties. Iekulsies vēl nepatikšanās.

— Mjā... Tā var iznākt, — Armins Kazbuka piekrita. Pasēdēja, pakasījās, aizgāja uz tualeti. Atnācis atpakaļ, konstatēja, ka sienas nu jau sākušas drebēt tā, ka tridzinās servizes trauki sekciņā.

— Briesmīgi ārdās, miegs nu ir pavisam projām, — viņš nosūroījās. — Varbūt tomēr piezvanīt?

— Liecies mierā! Tas ir pie ārdurvīm! Kamēr atbrauks, žūhiks jau būs projām. Pataisi valā skapi, pa labi aiz manas velas ir plakanā mednieku pudelīte, ledzer vienu vāciņu. Tikai vienu un nāc gulēt. Gan jau tas dauzona norimsies.

III

Pa kreisi parādes ieejas durvīm, ko dauzīja huligāns, dzīvoja ar savu laulāto Kristis Mārtinsons. Viņi bija pamodušies reizē ar kaimiņiem no pretējā dzīvokļa.

— Ja šitā trokšņo, tad par gulēšanu nav ko domāt, — pagrozīdams galvu, pilsonis Mārtinsons prātīgi nosprieda. — Tas ir savādi. Kāpēc nakts laikā taisa tādu elles troksni? Kas tur tā ālējas?

— Viens no diviem, — laulātā minēja, — vai nu sacēlies vējš un klapē durvis, vai atbraukuši kādi ar mēbelēm un nevar

dabūt iekšā. Tad reizēm iet kā pa trako māju.

Pēc tam Mārtinsoni pārsprieda vēl vairākus iemeslus, kāpēc nakts vidū sākusī ribēt un drebēt māja, un pamazām vien nonāca pie secinājuma: kāds sit ārā viņu parādi. Nosprieda, ka tas var būt tikai galīgi pagrimis elements, palrinijās, kur tādi rodas, un izsacīja cerību, ka dauzona drīz aprims, jo viņš vai nu nokusis, vai arī nebūs vairs ko dauzīt.

Pagulēja, paklausījās. Troksnis nemitējās. Beidzot Mārtinsons sasparojās.

— Iziešu ārā un aiztrieksu to elles praulu pie deviņiem velniem! — viņš sacīja, apsviezdams uz otriem sāniem.

— Gulī mierīgs! Tā tikai vēl trūkst, lai tu listu ārā! Tevi nositīs kā mušu! Viens cilvēks taču nevar iztaisīt tādu troksni. Tur ir vesela banda. Gulī mierīgs. Tās taču ir ārdurvis.

Mārtinsonam patika, ka par viņu rūpējas, gādā, ka viņu saudzē. Viņš zināja, ka nekur netiks, tāpēc rādījās jo spārigāks.

— Tā tomēr nevar! — viņš uztraucās. — Izsitis ārdurvis, ienāks priekšnamā un sāks dauzīties pie mums. Mūsu durvis taču ir pirmās no ieejas. Atvērsu logu un uzbļausu, lai lasās.

— Vai tu jau esi jūcis vai nupat taisies jukt? Lidzko izteiksi kādu vārdu, mums tūlīt visi rāmji un stikli būs ārā. Viņi to vien gaida, lai kāds kaut ko teiktu. Gulī! Apsedz galvu ar vāvēto segu!

Kristis Mārtinsons paklausīja, pusstundu pagulēja, bet briesmīgā dragāšana nemitējās.

— Tas nav izturams! — viņš norāva segu no galvas. — Viņi taču nemaz netaisās mest mieru. Tie noteikti ir sevišķi spēcīgi un nikni tēviņi. Mums kaut kā ir jādara. Varbūt man iedegt visos logos un nākt? Lai tie huligāni

redz, ka sacēlušī kājās iedzīvotājus.

— Tad jau labāk tūlīn pame manu galas klapējamo āmuru, izsit pats tos mūsu lodziņus. Siit! Tas tev, muļķim, daudz spāka neprasīs. Tikai neaizmirs ka te gulī neaizsargāta sievietē un otrā istabā tie kuslīši, ko esi laidis pasaulē. Bet ko esi ar tādū! Tā ka man nebūtu neviena muļķīga vārda!

Kristis Mārtinsons sarāvās ma un kluss un, bez skanas kutinādams lūpas, sāka skaitīt «Līdz tūkstošim tā balle taču bū cauri,» viņš nodomāja.

IV

Līdz tūkstošim tā balle nebūvis cauri, jo Dailonis Timba bija niknuma pārpilns un darboj nopietni. Durvju vidusdaļu viņš izdauzīja ar pliku dūri, tā bija plāna. Tāpēc viducim Dailonim Timba nemaz nekērās klāt. Viņš apstrādāja durvju apmales, k bija no pabieza koka.

Un tad notika sekojošais.

Kamēr Dailonis Timba pūlēj ar apmalēm, pamodās amatpele, kam dzīvoklīs atradās ierājā stāvā vīrs otrās parādes ieejas. Atmodās sētnieks Simons Simanovičs. Viņam bija nelai

trompetista Armstronga balldzīves vējos izsaldēta, rājotie izblauta, stipriem dzeramajiem izsvīlināta rikle. Simanoviča bal kļuva jo briesmīgāka pēc kārtjās dropes. Un tāda bija notiku. Jo gadījās, ka tajā naktī, kad Dailonim Timbam vajadzēja ielādēties, pie sētnieka bija pacis pārgulēt grūtgits suits pusbrāļa dēls Jozis no Alsvaigas. Viņi bija izrunājuši pusbrāļa dēla pudeli, izrunājuši Simona preti likto, dabūjuši no sētniekam zināmas vietas un izrunājuši vēl divas pudeles, un tie iegrimuši nirvanā vai, vienkārvalodā runājot, nolūzuši.

(Turpinājums 12. lapas 2. pusē)

(Turpinājums no 11. lappuses.)

Taču kārtīgam sētniekam arī tad ausis paliek ausīgas. Tāpēc Simanis bez jebkādas gudrošanas apņēma īstenību — kāds dauzīja kopā viņa parādes durvis.

Simanis nesteidzās. Viņš bija pie visa pieradis. Vispirms pacīlāja pudeles un, atradis tās galīgi tukšas, igni atvēra logu un uzbļāva:

— Vai tu, lops, rimsies! Pagaidi, tu, draņķi, es tūlīn noiešu lejā! Es tevi izpurināšu no bīkēm! Es tev, bifeli, iemācišu kārtību! Tā ka tu tūlīn pazustu!

Notika brīnums.

Dailonis Timba pēkšņi pamanija, ka tā nav viņa parade, ka viņa mitekļa durvis ir dažus desmit metrus tālāk, turklāt balss, kas atskanēja no augšas, neko labu nevēstīja. Viņš žigli aiztelderēja.

Iestājās kiusums. Dziļš kliusums. Armina Kazbuka otra puse viegli uzlika viņam uz pleca plaukstu.

— Vai tu, dūduli, guli? Es visu laiku klausījos. Biju tik satraukta... Un, zini, ko es tev teikšu, tas tur augšā, tas vecais ar to aizsmakušo rikli, ir viens savāds cilvēks. Vai nevarēja pateikt ātrāk, lai izbeidz? Bet nē! Viņam vienai!

— Jā... — Armins Kazbuka nopūtās. — Varbūt gulēja, bet varbūt švakas ausis. Vispār — kas viņam? Savus rubļus tāpat saņem.

Kāpju laukumīņa otrā pusē sarunājās Kristis Mārtinsons ar savu sargeņģeli.

— Nezinu, nezinu, vai izdosies aizmigt, — Kristis Mārtinsons

gaidās. — Tas ir briesmīgi, ka tie, kam jāatbild par kārtību, ir tik inerti, tik kūtri... Vai tu dzirdēji, līdzko pateica pāris vārdu, tūlīn miers. Bet viņam, tam tur augšā, tie daži vārdi, izrādās, bijuši par daudz dārgi...

— Guli, milulīt, — sargeņģelis nopaijāja Kristam Mārtinsonam vaigu. — Tu pārāk visuņem pie sirds. Saudzē taču sevi...

No rīta kļuva redzams, ka vidējās durvis pamatīgi sadragātas. Rāmis sašķaidīts, vienā engē vien vairs turējās. Taču mājās iedzīvotājiem nebija laika pētīt, kas noticis. Tās bija ārdurvis. Un visiem bija ļoti jāsteidzās. Viņi trauca risināt uzdevumus, pildīt plānus, pelnīt prēmijas.

Vienīgi sētnieks Simanis Simanovičs nolūkojās uz postījumu ar dziļu pretīgumu. Splaudījās, lādējās, tad sarunāja ar pusbrāļa dēlu Jozi aiziet uz veikalu. Pēc tam pa abiem iedzina durvis pāris dučus naglu, iekabināja durvis engēs un tā tās stāvē vēl šodien.

Ja kāds netic, lai atbrauc un apskatās. Ir durvis, ir naglas. Kazbuka un Mārtinsons no rītiem kārtīgi iet katrs uz savu kantori un vakaros nāk mājās. Alšvangas Jozis ir aizbraucis un droši vien raujas ar lauku darbiem. Simanis Simanovičs stingri stāv savā postenī. Dailoni Timbu sameklēsim katrā laikā.

Tādas te tās lietinas ar mums pašiem un mūsu durvīm. Mums ir ārdurvis un iekšdurvis. Iekšdurvis mēs sargājam ar visiem spēkiem. Ārdurvis... Te nu jāteic, kā čigāns kādreiz teicis: «Visu, cienītāis, nevar nosargāt.»

— ARĪ TU AR TUKŠU KRAVAS KASTĪ
— NĒ, MAN MAZLIET IELIJA.

E. RUSMAN

Rublis

— Pilsoņi! Kas pazaudējis rubli? — padzīvojusi dāma skaļi jautāja.

Neviens neatbildēja. Pircēju veikalā nebija daudz, un tie paši nedaudznie nelikās jautājumu dzirdot.

— Kas pazaudējis rubli?

Soreiz jautājums skanēja ievērojami skaļāk. Nekādas atbildes.

Dāma britipu pastāvēja, tad paraustīja plecus un noliecās, lai rubli paceltu.

— Ei, ko jūs gribat darīt? — dāmāi uzsauca pajauns cilvēks.

— Es gribu paceļt rubli! — dāma vēsi paskaidroja.

— Vai tas ir jūsu rublis?

— Nē.

— Ko tad jūs grābstaties ap svešu naudu? Ir gan cilvēki!

Dāma nosarka, pamiņājās un izgāja no veikala.

— Pilsoņi, kas pazaudējis rubli? — pajauns cilvēks kļusām jautāja. — Nevienš? Zināt, tas laikam būs izkritis man!

V. SOLOVJOVS

ZENTENES TRIJSTŪRS

Kopš kāda laika Zentenes apkaimē notiek ļoti mīklaini atgadījumi. Tā, piemēram, putni, nokļuvuši virs Zentenes, zaudē orientēšanās spējas, sāk bezpalīdzīgi riņķot uz vietas un tad kā akmeņi krīt zemē. Soferi, kas vada mašīnas uz Zenteni, būdami pilnīgi skaidrā, nereti iebruc grāvī. Bet govīs, kas ganās šajā apvidū, divainā kārtā bīza projām uz Enguri, līdz nomaldās ezera krastmalas brikšņos.

Pavisam nesaprotams gadījums nesen noticis arī jūrā iepretī Zentenei. Kāds zvejnieku kuteris, izvilcis bagātīgu lomu, brauca krastā, tad pēkšņi mainīja kursu un atkal steidzīgi devās jūrā, raidīdams ēterā SOS signālus.

Lai noskaidrotu šo visu mīklaino notikumu cēloņus, uz Zenteni nesen devās mūsu žurnāla līdzstrādnieks. Diemžēl jau pie Sēmes, kilometrus 20 no Zentenes, viņam kļuvis nelabī: sākusī reibīt galva un piemeties drebulis. Tā viņš bijis spiests griezties atpakaļ.

Otrs līdzstrādnieks mēģināja iekļūt Zentenes fenomena rajonā no citas puses. Izgājis no Talsiem, viņš tika Zentenei krietni

tuvāk nekā viņa priekšgājējs. Taču kilometrus desmit no mērķa arī šis vīrs bija spiests griezties atpakaļ. Iemeslis tāds pats kā pirmajam: reibonis un nelaba dūša.

Beidzot ceļā posās redakcijas pieredzējušākais ārštattinieks Henhūzens. Viņš mēģināja tikt Zentenei klāt no jūras puses. Piecas dienas no Henhūzena nebija nekādu ziņu. Sestajā redakciju saņiedza telefona zvans:

— Atrodos Tukuma rajona Iljiča kolhozā. Slikto dūšu ziņā nekā fenomenāla nav. Visu nelaimību vaininieki ir fermas pārzine Aina Āboliņa, galvenā zootehniķe Dzintra Brince un iecirkņa priekšnieks Jānis Bicis... Viņi kritušos lopus izmet kolhoza atkritumu bedrē un tur tie paliek. Par aprakšanu neviens nerūpējas. Bez gāzmaskas tai vietai tuvu iet nevar. Smaka līdz trešajam sēklim... Fenomenāli ir vietējo priekšnieku deguni — viņi neko nejūt!...

Šeit saruna pārtrūka. Kaut ko vairāk uzzināt par notikumiem Zentēnē varēsim, kad Henhūzens būs pārradies Rīgā.

J. JAUNS

— PSIHATRS! AR MŪSU VĪRIEM VAIRS NAV LABI! ŠODIEN KĀ ATNĀCA
UZ DARBU, FĀ TOLĪT SĀKA STRADĀT.

K. LIEDE

Dzīvē gadās visādi. Gadās, ka cilvēkam uzstāda nepatīkamus jautājumus. Un tad vaicājais ne vienmēr sagaida atbildi. Jo atbildēt ir grūti. Turklāt var cerēt, ka jautātājs, atdūries pret klusēšanas klinti, apklusēt arī pats. Tiesa, reizēm viņš neapklusēt un vaicā tik ilgi, līdz saņem atbildi, bet tas nu tā.

Iedomāsimies šādu ainu. Kādas rūpnīcas kadru daļā ierodas apmeklētājs un jautā:

— Vai jūsu darbinieks N. vēl arvien dzer?

— Dzer gan, — kadru daļā drūmi apstiprina.

— Un darbinieks M.?

— Kā tad! Dzer vēl trakāk!

— Sakiet, lūdzu, — apmeklētājs tauja tālāk, — ko jūs darāt, lai viņi vairs nedzertu?

Kadru daļā pieklājīgi klusē.

Citā rūpnīcā var gadīties, ka šie klusētāji ir žūpības apkarošanas komisijas locekļi, vēl citā — administrācijas pārstāvji.

Apmeklētājs liek cepuri galvā un dodas prom. Uz citu rūpnīcu, kur varbūt gadišies runīgāki cilvēki. Tikmēr darbinieks N. kopā ar savu draugu M. iemet pa maziņam uz apmeklētāja veselību, jo darbalais vēl nav beidzies. Bet pēc darbalaiņa beigām...

Pēc darbalaiņa beigām gadās visādi. Gadās, ka no rūpnīcas caurlaižu telpas N. un M. taisnā ceļā nokļūst tur, kur viņi nemaz nebija gribējuši nokļūt. Un tad rūpnīcas administrācija saņem kodolīgu vēstuli:

«Jūsu darbinieki N. un M. tika aizturēti iereibušā stāvoklī un nogādāti atskurbtuvē.»

Piebildīsim, ka pērn šādā veidā tieši no savas darbavietas — Rīgas elektromašīnu rūp-

nīcas — atskurbtuvē nogādāti 14 strādnieki. Šā gada deviņos mēnešos jau 60.

Vēstules tālākajā daļā ir izteikts lūgums paziņot, kas darīts ar atskurbtuves viesiem audzināšanas ziņā.

Labi, ja kaut kas ir darīts. Tad jau var paziņot. Bet ja nav? Vai arī — ja šādu vēstulu ir sakrājis daudz, pat ļoti daudz? Ko darīt tad? Un visas ar nepatīkamo jautājumu — kas darīts?

Tad, kā jau sākumā aizrādījām, var kļūst. Ļoti daudzas iestādes, organizācijas, uzņēmumi tā arī dara. Šajā gadā līdz 1. oktobrim atskurbtuvē ir pacienājušies, piemēram, 17 Rīgas autoremonta rūpnīcas strādnieki. Cik atbildes uz 17 vēstulēm ir saņemtas atskurbtuvē? Viena! Pārējās sešpadsmit vēstules nav, tā sacīt, atbildes vērtas.

Par Ventpils J. Rudzutaka zivju konservu kombināta vadību nevar teikt, ka tā būtu pilnīgi klusējusi. Nē, 18 atbildes atskurbtuvei ir uzrakstītas. Tiesa, atskurbtuvē šai laikā ir bijuši 126 kombināta strādnieki. Bet vai nu visus izmācīsi! Māci vai nemāci — dzer tāpat un vēl vairāk! Pagājušajā gadā, piemēram, uz atskurbtuvi bija aizvesti 9,5 procenti Ventpils zivju kombināta strādnieku, šā gada deviņos mēnešos — jau 13,5 procenti. Un ko tu viņiem padarīsi, ko šai lietā atbildēsi?

Nedienas ir ar šoferiem Rīgas 1. autotransporta kombinātā. Uz kombinātu no atskurbtuves nosūtītas 42 vēstules. Saņemtas 22 atbildes. Kas ir ar pārējām divdesmit? Kas to lai zina, kombināta vadība klusē. Pagaidām.

E. JUMĀRS

— PAMAZ EKSTĒKASI BET KAS PAR TEMU
T. SERGIJEN

— KAS TEICA, KA JANKA PAKRĪTIS ZEM AL
MAI RE, SVEIKS UN VESELS!
— KAS GAN VIŠS PASAULE NENOTIEKI

J. BRINK

— LIEKAS, MAN SĀK SPOKOTIESI...

T. SERGIJENK

ARNOLDS AUZIŅŠ

Dalīšana

Kad plēšas paps ar mammu,
Ir cietējs trešais,
Bet ne jau svešs.
Reiz pienāk izšķirošais brīdis,
Kad jāsāk dalīt manta
Pēc ieguldītās summas
Un arī likumpanta...
Tiks vienam mašīna,
Bet otram — mājas.
Var galdu pārzāgēt uz pusēm —
Būs abiem divas kājas.
Ko visu nevar saskaldīt!
Ja labi grib, pat matus var,
Jo viss ir tirie sikumi,
Kas likai viņus abus skar.
Bet kā lai bērnu sadala —
To vienīgo, kas viņiem ir?
Ja zina kāds,
Tam prēmija ir jāpiešķir.
Es lūdzu: rakstiet vēstules —
Būs adresāti jums
Ikvienā pasta nodaļā.
Kāds jūsu priekšlikums?

ZIEDONIS PURYS

Reizreizēm

Mūsu valodā likumi strikti,
Uz kurām zīlēm uzsvari likti.
Ari mūzikas loģikā cietā,
Pat dziesmiņā lētā
Akcentiem sava vieta.

Nezinu, raudāt vai smieties,
Bet — estrādē paklausieties,
Kā tur uzsvarus staipa un mētā:
Reizreizēm nepateiksiet,
Kurā mēlē latviski dzied.

Nau runa par uzskatiem veciem,
Bet par to, ka valodu neciena.

«Šluote», Vilņa

TE PIENĀCA KINDZULIS

Sarunājās divi grāmatveži.

— Kāpēc vārns rudenī neaizlido uz siltajām zemēm? — viens no viņiem vaicāja.

Te pienāca Kindzulis un teica:

— Tāpēc, ka tās, visu dienu lidojošas uz dienvidiem, nakstī lido atpakaļ, lai aprēķinātu, cik nolidots. Atskaitei.

*

— Cik ilgi man vēl būs jāgaida, — dusmojās vecuks, trīs stundas nosēdējis poliklīnikas uzgaidāmajā telpā.

Te pienāca Kindzulis un teica:

— Vai jums nebūtu labāk iet mājās un nomirt pašam savā nāvē?

*

— Klausies, zēn, pīpēt nav labi, turklāt uz ielas! Ja es būtu tavš tēvs...

Te pienāca Kindzulis un teica:

— Jūs varat par to kļūt. Viņa māmiņa ir šķirtene.

*

Dzejnieks līriķis sacīja dzejniekam satīriķim:
— Kā būtu, ja es no lirikas pārietu uz satīru?

Te pienāca Kindzulis un teica:

— Tad atstarpe starp tavu grāmatu iznākšanu kļūtu ievērojami lielāka.

*

— Tāti, kāpēc zaķim priekšējās ir stipri īsākas par pakājējām? — puika vaicāja tēvam, rūpnīcas direktoram.

Te pienāca Kindzulis un teica:

— Tāpēc, puistīt, ka mīļais dieviņš to zaķīti radīja ceturkšņa beigās.

TIE, KAM LIKUMI NAV RAKSTĪTI

Singapūrā pacelas monuments, kas tūristiem atgādina japāņu garnizona kapitulāciju angļiem 1945. gadā. Taču Singapūru apmeklēs 3 reizes vairāk japāņu nekā angļu tūristu. Japāņi prasa, lai singapūrēši šo pieminekli novāc. Ja prasība tiks izpildīta, var sadusmoties angļu tūristi. Pilsētas saimnieki padomēja un atrada izeju — viņi nežēloja 100 000 mārciņu vēl viena pieminekļa būvei, kurā iemūžināta britu garnizona kapitulācija japāņiem 1942. gadā.

Floridas štata TV stacijas skatītāji gatavojās noskatīties kārtējo reliģisko raidījumu, taču bībeles sižeta vietā uz ekrāna parādījās puskaļas un kaļas melnēnes. TV stacijas darbinieki bija sajaukuši lentas. Klūdu drīz izlaboja, un skatītāji varēja noskatīties iepriekšējo programmu. Taču — kā uzsvēra amerikāņu laikraksts — interesants ir fakts, ka tikai 1 no 125 000 skatītājiem piesūfija protestu par reliģisko jūtu aizskaršanu. Pārējiem skatītājiem acīmredzot nebija nekādu leibildumu noskatīties pikanto filmu.

Kādā Berklijas (Kalifornijā — ASV) bankā salāvēcītis smaidīdams izdalīja saldumus, tad pēkšņi izvilka no kabatas revolveri un pledraudēja uzspriest un šaut, ja viņš nekavējoties nesajūms

naudu. Kad laupītājs ar 7000 dolāriem kabatā mēģināja aizbēgt, policisti bez grūtībām viņu aizturēja, jo pilsētas centrā viņš bija vienīgais, kam mugurā salāvēcītāja tērps.

Anglijas universitātes pilsētiņā Itonā tic velna un spoku eksistences. Kā apgalvo mācītājs Kristofers Džonsons, nelābā garī esot apsēduši sv. Jāņa baznīcu. Švece šajā dievnāmā aizdegoties pašas no sevis, lūgšanu grāmatas izjūkot un gar altāra malu paceļoties liesmas. Visi mēģinājumi nešķīstos garus aizdzīt esot palikuši bez panākumiem.

Mūkāslā (Austrālijā) iecinieks taisījis dot iecību tēsas priekšā. Viņš pacēlis labo roku, uzliekot kreiso uz bībeles. Taču uz dēlnas bijis iefetovēts kaļas sieviete atbēl. Tas sadusmojis tēsnēsus. Tēsnēši tetovējumā sakafījuši tēsas apvainošanu un plesprieduši ieciniekam 25 dolārus soda naudas.

Amerikāniete Mārija Pleisa savā 102. dzimšanas dienā deva šādu padomu visām sievietēm, kas grib sasniegt 100 gadu vecumu: «Nekad necelieties naktī, kad bērns kliek. Ial ceļas vīrs.» Misters Pleiss ir miris 53 gadu vecumā.

Kādu dienu Bigls, kas strādā ASV Tieslietu ministrijā, piezvanīja man un teica:

— Vai nevēlaties pirms pusdienām uzspēlēt tenisu?

— Tagad ir tikai desmit no rīta, — es iebildu. — Vai tad jums nav nekāda darba?

— Mums lika pie sirds, ka nevajag sevi pārslogot ar darbu, lai neiekultos nepatīkšanās.

— Bet mūsu valstī taču vēl ir subjekti, kas pārkāpj pilsoņu tiesības!

— Mēs saņemam norādījumus no tādām lietām turēties tālāk. Mēs negribam, lai Džess Helms* sāk interesēties par Tieslietu ministriju. Viņam gan ar mūsu ministriju nav tiešu darīšanu, tomēr ikreiz, kad mēs mēģinām realizēt kādu likumu par pilsoņu tiesībām, viņš sacel briesmīgu troksni, zvana uz Balto namu un no turienes nāk signāls: «Mazāku aktivizēties!»

— Vai tad jums nemaz nav sūdzību par to, ka netiek ievēroti antimonopolu likumi?

— Kas tas ir — antimonopolu likumi?

— Jūs nezināt? Tas ir, kad viena kompānija apņir otru, lai būtu mazāka konkurence.

— Kopš par prezidentu ievēlēts Reigans, par tādām lietām neko nedzird. Ja arī kāda liela kompānija noņņaudz otru, to pierādīt ir ļoti grūti.

— Labi, bet kā ir ar tiem, kas neievēro apkārtējās vides aizsardzības likumus? Vai ar viņiem jums nav jākibēlējas?

— Jā, mēs stāvam apkārtējās vides aizsardzības likumu sardzē. Tiklīdz uzduramies likuma pārkāpējam, tūlīt rakstām viņam stingru vēstuli, kurā norādām: ja viņš turpmāk neatturēsies no likumu pārkāpšanas, mēs būsīm

ļoti sarūgtināti. Patiesībā tā maz nav vēstule, bet jau priekš sagatavots cirkulārs, pēc saņemējs pat nezina, isti to sūta.

— Un ja nu viņš vēstulei pievērs uzmanību?

— Tieslietu ministrija tādā gadījumā cilvēkus nevajā

— Tagad es saprotu, kāpēc jums šorīt gribas spēlēt tenisu, — es teicu. — Tikai pasakiet, vai jūs tiesām nedomāc apziņa, ka nespējat realizēt savas likumu sarga funkcijas?

— Ko jūs! Es taču laiku p laika saucu pie atbildības kād nabagu, kas blēdijies, izpildc veidlapu, lai saņemtu sociālā nodrošināšanas pabalstu. Džes Helms pret to neiebilst.

— Atceros, bija laiks, kad jums bija tik daudz darba, ka pat sestdienās nebija brīva brītiņa, lai spēlētu tenisu.

— Es arī atceros tos laicņpus Bet tagadējai administrācijai i: citi uzskati. Tagad mēs vairs nealkstam dabūt savu «gabal galas» ikreiz, kad tiek pārkāpts liberāls likums, kuram, vispār runājot, nav pat vietas mūsu likumdošanā.

— Man ļoti žēl, bet es nevarēšu nospēlēt ar jums partiju tenisa.

— Nu tad nekā! Kēršos pie darba un sacerēšu ieteikumu tiesai par pātāru skaitīšanu skolās pirms stundām.

— Jūs esat par pātāriem vai pret?

— Protams, par! Citādi kas es būtu par juristu Tieslietu ministrijā!

* Džess Helms — ietekmīgs konservatīvu uzskatu amerikāņu senators.

AUGLI.

J. ZENTELS
(«Dikobraz», Prāga)

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Skotam Kerlijam ļoti patika kāda kinoaktrise. Viņš nopirka aktrises fotogrāfiju un, dzerdams gāzētu ūdeni, tīksminājās par viņas skaistumu. Bet tad viņš pēkšņi sapurināja galvu un iesaucās: — Pie joda, tas turpināties vairs nevar! Tā jau es sieviete un dzērienu dēļ notriekšu visu savu naudu!

Divi nākamie tēvi nervozi steig dzemdību nama uzgaidāmajā

— Jūs man neticēsiet, — viens saka. — Man ikreiz bērni dzimst tieši tad, kad esmu atvaļinājumā!

— Jā, bet ko lai saku es, — otrs nopūšas. — Es esmu kazu ceļojumā...

Treneris savam audzēknim: — Tu esi bīstams, asinskārtīgs tīģeris, kas gatavojas cīņai uz dzīvību un nāvi... Un baidz vienreiz laizīt to nāvēgribu cūka

— Nāc lejā, es tev visu izskaidrošu vēlreiz!

«Eulenspiegel», Berlīne

«Hebelspalzer», Rorschach

— Pat ja mēģinājums izdosies, es nevaru ledomātes, kas kaut ko tādu griebtu vilkt mugurā!

«Punch», Londona

— Mijā Lorin, pasaki kungam, cik jauki viņš mani sauca, kad es vēl nebiju ar viņu apprecējusies!

«Dikobraz», Prāga

— Kādu summu īsti tad jūs paredzējāt dabūt!

«Weekend», Londona

— Es maksāju tik lielus nodokļus, ka mani noteikti meklēs un izglābs.

«Weltwoche», Cīrihe

— Sprediķu sacerēšana neapšaubāmi būtu daudz vieglāka, ja to stulbo nāves grēku būtu vairāk nekā septiņi!

«Punch», Londona

— Es katrā ziņā šovakar dejošu, tikai vēl nezinu, ar ko...

«France Dimanche», Parīze

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Žanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiņa. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots sakīšanai 23.10.81. Parakstīts iespiešanai 09.11.81. JT 00257. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,70 izd. l. Melniens 106 000 eks. Pasūt.Nr. 1307. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniiedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертлополх). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081, Рига, ул. Баласта дамбис. 3. Адрес редакции: 226081, Рига 81, аб.к. 19. Дом печати. Баласта дамбис. 3. Издательство ЦК КП Латвии.

— Būs dzīvotāja vai nebūs, tāds ir jautājums...

G. VINDEDZIS

